

DFÆL·*bladet*

Medlemsblad for Dansk Forening for Ældre Lystfartøjer

Nr. 91 Februar /marts 2007

*På sommertogt med
Abelone III til de
svenske spidsgatteres
hjemstavn, Kosterøerne*

Tekst: Folmer Teilmann

Hjem til Koster

Abelone 3 er en 25 m² kosterbåd bygget i 1950 i Göteborg. Jeg fandt den på nettet i efteråret 2002, hvor den havde været til salg i nogen tid. Den lå i Hälsingborg og så meget misrøgtet ud. Men der var noget ved linierne, som greb mig, og der var en gennemført aptering med skabe, skuffer og hylder i mahogni, som min kone syntes om, så på trods af al fornuft købte jeg båden den 30. november og sejlede den samme dag i bidende kulde til Skovshoved Havn, hvor den skulle på land. Jeg skal denne gang spare læserne for en beskrivelse af mine genvordigheder med at genoprette båden og bringe den i nogenlunde sødygtig stand, for denne lille beretning skal handle om vores sommertur 2006 til den svenske skærgård nord for Göteborg.

Den tidligere ejer havde fortalt mig om Svenska Kosterbåtsförbundet, der er en forening af ejere af kosterbåde og sejlklubber med interesse for bevaring og udvikling af disse både. Den meldte jeg mig ind i og modtog foruden det halvårlige medlemsblad "Kostern" invitationer til de årlige kosterbådstræf, som hvert år finder sted i juli et sted på vestkysten af Sverige.

Vi havde i flere somre haft planer om at deltage i træffet, men der var hver gang kommet noget i vejen. Men i sommeren 2006 skulle det være. Træffet fandt sted i dagene 14. – 17. juli dels på Nordkoster, der er en ø beliggende ud for Strömstad, og dels i selve Strömstad i forbindelse med Strömstads Segelförenings 100 års jubilæum.

Efter de sædvanlige uendelige forberedelser afgik vi dvs. min kone Katalin og jeg fra Svanemøllehavnen søndag den 2. juli. Vi skulle være i Göteborg torsdag den 6. juli for at hente min kones barnebarn, Gustav på 13 år. Han ville ankomme med toget fra København ved middagstid. Han har trofast været med os

som gast på alle sommerture siden 2003, men da han ikke er så søstærk, skulle han skånes for den måske barske tur over Kattegat. Det næste fixpunkt var, at vi fredag den 7. juli skulle være i Framnäs for at deltage i eskadresejlad herfra til Nordkoster med ca. 10 andre kosterbåde.

Foreløbig lod vejrmeldingen den 2. juli opmuntrende. Et stabilt højtryk havde lagt sig til rette over Skandinavien med høje temperaturer og svage østlige vinde. Da vi ved ellevetiden stævner ud af havnen er vinden meget svag, og vi logger ikke meget mere end 1 knob. I et vel optimistisk øjeblik har vi aftalt at mødes med nogle venner på Hallands Väderö om aftenen. Det er en strækning på 44 sømil, og selvom aftalen selvfølgelig kan aflyses, skal vi jo nordpå, så der er ikke andet at gøre end at starte den uundværlige Vetus diesel motor, som vi fik installeret i 2004 efter en sæson alene for sejl. Afbrudt af små perioder med vind pletter vi for motor mod Helsingør og fortsætter mod Kullen. Vi mindes en tilsvarende tur for en del år siden i 8-meteren Attila i kraftig nordvestlig blæst og store bølger og filosoferer over den enorme forskel, der er på en sejltur under de omstændigheder og så dagens tur.

Vi sender længselsfulde blikke ind mod Mölle, som ser ualmindelig indbydende ud, men vi har jo lovet. Så vi fortsætter. Det bliver en lang dag, og ved Väderö er vi meget i tvivl. Mødestedet er Möhamn, hvor vi aldrig har været, men pludselig spottes to master bag nogle klipper. Vores detaljerede kort begynder først nord for Halmstad, men heldigvis er der nogle lokal-kendte ude i en jolle, som vi kan spørge. Ved anduvningen er vi pludselig totalt omringet af sæler. De svømmer om båden og ligger og soler sig på hver sin lille klippe. Vi går forsigtigt ind til klippen med ankeret ude og efter 9 timers sejlad er vi fremme. En dejlig, men lang dag. Vennerne kommer over med en

herlig rødvin, og mens solen forsvinder under horisonten henfalder vi i comparative studier over ferier til søs og på land.

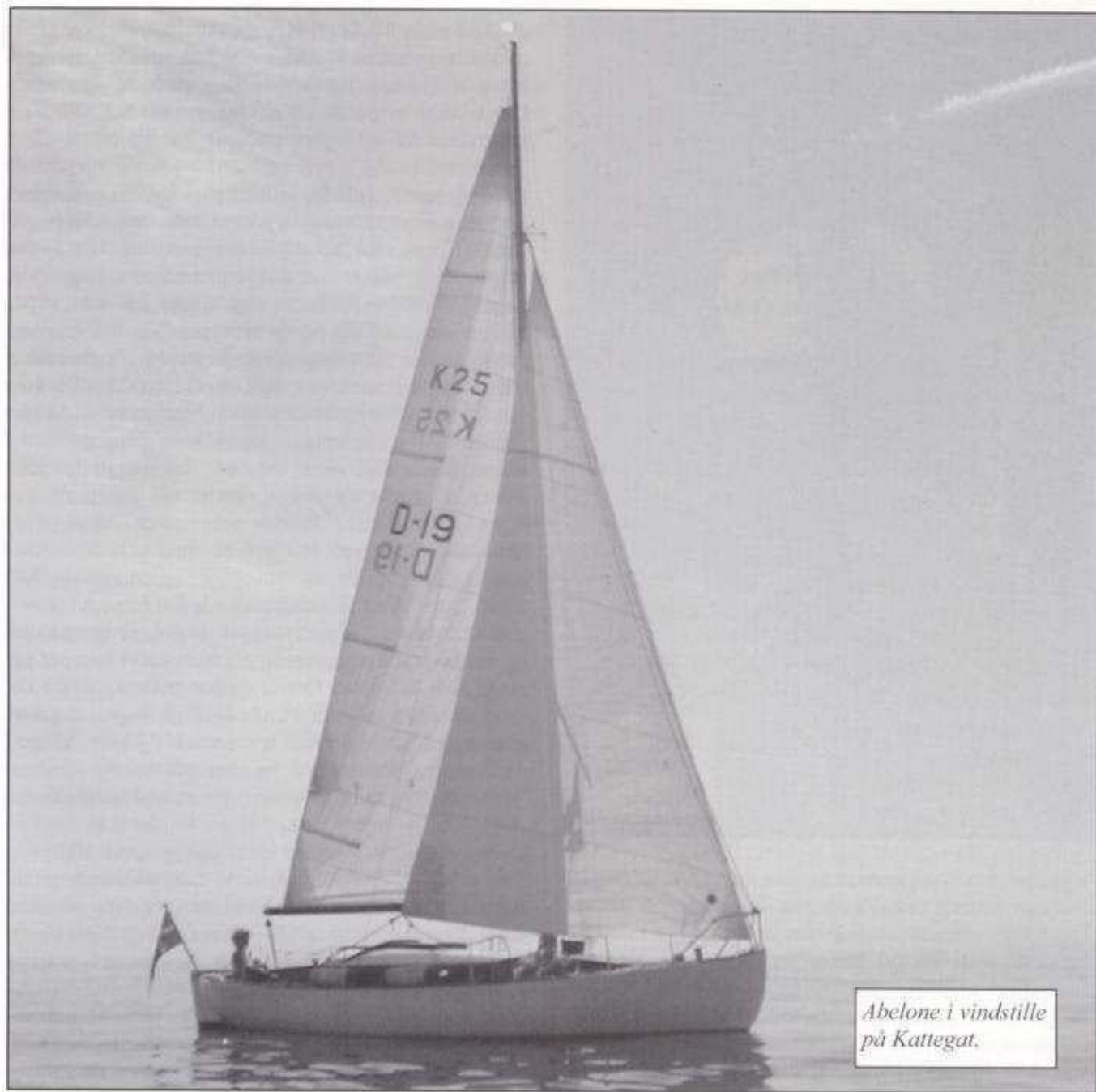
Næste dag, som er den 3. juli, er Katalin blevet syg. Hun mener selv, det må være solstik, men symptomerne er som influenza. Efter en forfriskende dukkert vinkes der farvel til vennerne, der vil til Anholt. Vi går op på øen, gennem den fortryllende urskov med kirkegård til strandvaskere og 1000 år gamle ege, vilde kaprifolier og et skjult, men kvidrende fugleliv og når til Sandhamn, hvor vi indtager en kop kaffe i skyggen og får noget vand at drikke. En udflugtsbåd lægger til og udspyr et ubegribeligt antal mennesker belæsset med picnicgrej, som hurtigt fordeler sig i landskabet. Så vandrer vi tilbage til Abelone igen, vi må jo videre. Vind er der stadig ikke noget af, så vi starter motoren, går ud mellem sælerne og videre nord på. Katalin lægger sig på sottesengen, mens jeg sætter kurs mod Falkenberg, som ligger ca. 40 sømil nord nordvest. Falkenberg viser sig at være en megastor industrihavn beliggende ved udmundingen af en elv med flydedok, tømmerbjerge oma. Lystbådehavnen kan knap nok skimtes ved indsejlingen, men efter ca. 15 minutters potten op ad elven er vi fremme ved en udmærket gæstehavn.

Tirsdag den 4. juli: Vejret fortsætter ufortrødent. Katalin ligger på valen, mens jeg låner en cykel og kører op i byen for at proviantere og købe diesel. Kl. 13.30 kastes der los, og vi potter ud den samme lange vej indtil vi er på åbent hav igen. Hele dagen eksperimenteres der med sejl og motor, men højtrykket ligger helt stille, så uden et rimeligt forbrug af diesel går det ikke. Katalin prøver forgæves at føle sig bedre. Jeg finder på kortet en lille ø syd for Bua med en bugt, der ser ud til at give læ for alle relevante vinde. Da vi nærmer os ser vi desværre, at fire mindre motorbåde allerede ligger helt inde ved klippen, og oppe

på en lille eng er rejst et pænt stort telt. På den anden side af fjorden på fastlandet tårner Ringhalsværket sig op, men efter at tre 3 af motorbådene forlader stedet for at drage hjem, og hvis man vender ryggen til Ringhals, er øen virkelig meget øde. Vi har kastet anker et stykke fra kysten og holder pænt afstand til teltboerne hele natten.

Onsdag den 5. juli. Om morgenen bades fra båden. Vi må se at få en ordentlig rebstige, for det er svært at komme op, selvom Abelones fribord ikke er højt. Vi ror i land i vores slæbejolle. Hunni, som trofast har fulgt os på sommerture de sidste mange år. Den lille ø er i mellemtiden blevet rigtig ubeboet, idet teltfolkene hev pløkkene op ved 9-tiden og forsvandt i deres båd. Vi letter anker ved 10-tiden og sætter kurs mod Göteborg skiftevis for sejl og motor. Vi er heldigvis for længst nået op på vores detaljerede søsportskort, for nu er der pludselig masser af skær, øer og holme, så der skal navigeres og træffes beslutninger om rutevalg. Henad kl. 8 kvæld fortøjer vi civiliseret i Långedrag, hvor KDY's svenske broderselskab hører hjemme, og som må være Göteborgs svar på Rungsted Havn. Midt imellem et hav af kæmpe store både af glasfiber ligger der en lille perle af en kosterbåd næsten på prikken magen til Abelone bortset fra, at den er helt utrolig velholdt. Den ser næsten ud som om den aldrig har været ude at sejle. Alt kan man spejle sig i, ingen misfarvning, alt tovværk matchende og symmetrisk, og jeg skal komme efter dig. Her er noget at leve op til. Desværre er ejeren ikke i syne, så vi kan ikke høre, om der er tale om en virkelig tvilling.

Vi afhenter Gustav næste dag på centralstationen og beslutter os for straks at sejle til Framnäs på sydspidsen af Björkö ca. to timers sejlads væk. Det kan nok være, at vi vækker opmærksomhed. Det strømmer til med gamle sejlere, som næsten har tårer i øjnene ved

*Abelone i vindstille
på Kattegat.*

*Abelones
søsterbåd i
Långedrag.*

synet af Abelone, som de kender fra gamle dage. Da hed den Turing, opkaldt efter de første ejere, Ture og Inger Larsson, som tragisk blev dræbt ved en bilulykke nogle år efter. Vi får oplyst, at bådens aptering blev lavet af Ture Larsson, mens selve båden blev bygget på Klippans Varv i Göteborg af Torsten Abrahamsson, mens konstruktøren var Sven Abrahamsson. I en lille kanal mellem to øer ligger en hel lille

armada af små kosterbåde, de såkaldte K6'ere, efter overaltlængden på 6 meter. De kan måske sammenlignes med vores juniorbåde, dog er de noget større. Der er også et par K 25'ere og en enkelt K 30. Her står tallene for m2 sejl.

Fredag den 7. juli får vi hilst på resten af eskadren. Det svirrer med både- og menneskenavne, som vi umuligt kan huske. Kl. 13.30 er der afgang mod Skärhamn. Vi er alle blevet forsynet med en selvlysende vejarbejdersgul vimpel som skal bindes i et vant, så vi kan se hinanden og holde sammen. Vinden er svag sydlig senere skiftende. Ved Marstrand går de andre både udenom, men vi synes, at Gustav skal se den fantastiske natur og havnen mv. i Marstrand, så vi går gennem Albrechtskanalen og videre gennem Marstrand Havn. Det virker nu lidt overflødigt, for han sidder fokuseret på sine tovender og elektronik og ænser overhovedet ikke sine omgivelser. Ak ja, man lærer nok aldrig, at de værdier, man selv har, ikke nødvendigvis deles af den yngre generation. Kl. 19.30 når vi frem til Skärhamn uden at have set skyggen af de andre, men der ligger de nok så fint på rad og række på de reserverede pladser, da vi humper på plads som de sidste. Der er fælles grillning netop da vi ankommer, men da vi hverken har noget at grille eller synes, at vi endnu har knækket koden til gemenskapet, fortrækker vi op til den stedlige "italienske" restaurant, hvor vi får en god gang pasta.

Lørdag den 8. juli er der afgang mod Hällevik Strand kl. 11. Denne gang er vi fast besluttede på at være en del af en eskadre, så vi stævner først ud efter at en forsvarlig flok af de andre er i vej. Endelig er vejret blevet normalt; skiftende skydække og frisk sydvestlig vind, så vi skummer af sted for sejl og logger helt op til 6,8 knob i pustene. Det tager kun et par timer at nå frem. Vi føler os lidt som den hvide gase i Nils Holgerssons forunderlige rejse, mens de små K

6'ere er de brune vildgæs. Men takket være den lidt længere vandlinielængde følger den hvide gase denne gang smukt med vildgæssene selvom vi har Hunni på slæb. Det går hu-hej forbi koste og båker og til sidst en lille uautoriseret smutvej ind til havnen, hvor vi bliver vinket ind på en udmærket plads af havneme-steren. Han er en begejstret fyr på vores alder, som på begge sider nedstammer fra en uendelig række af fyr-mestre på den svenske vestkyst, og han beretter glad og gerne. Nu tager det sociale liv fart. Det viser sig, at et par af deltagerne, Inger og Leif, er de lykkelige ejere af den yndigste lille stuga midt i byen, og de inviterer hele selskabet, der nu tæller ca. 20 personer, på kaffe og kage. Deres hus er det mest nuttede, og perfekt indrettede i lys og let skærgårdsstil, hvidt og falmet og lyseblåt og mange maritime genstande. Der grilles samme sted om aftenen. Alle medbringer vi hver vores, og der er fælles kartofler og salat. Vinen flyder lige så lystigt som samtalen. Gustav tager keg-ler ved at udfolde al sin origami-kunst. Snart har alle fået et fuglenæb at pippe med, der er rundesang, en flaske jubilæumsakvavit dukker frem på bordet – en særdeles lystig aften, der varer til hen ad 23. Da tør-ner vi i hvert fald ind.

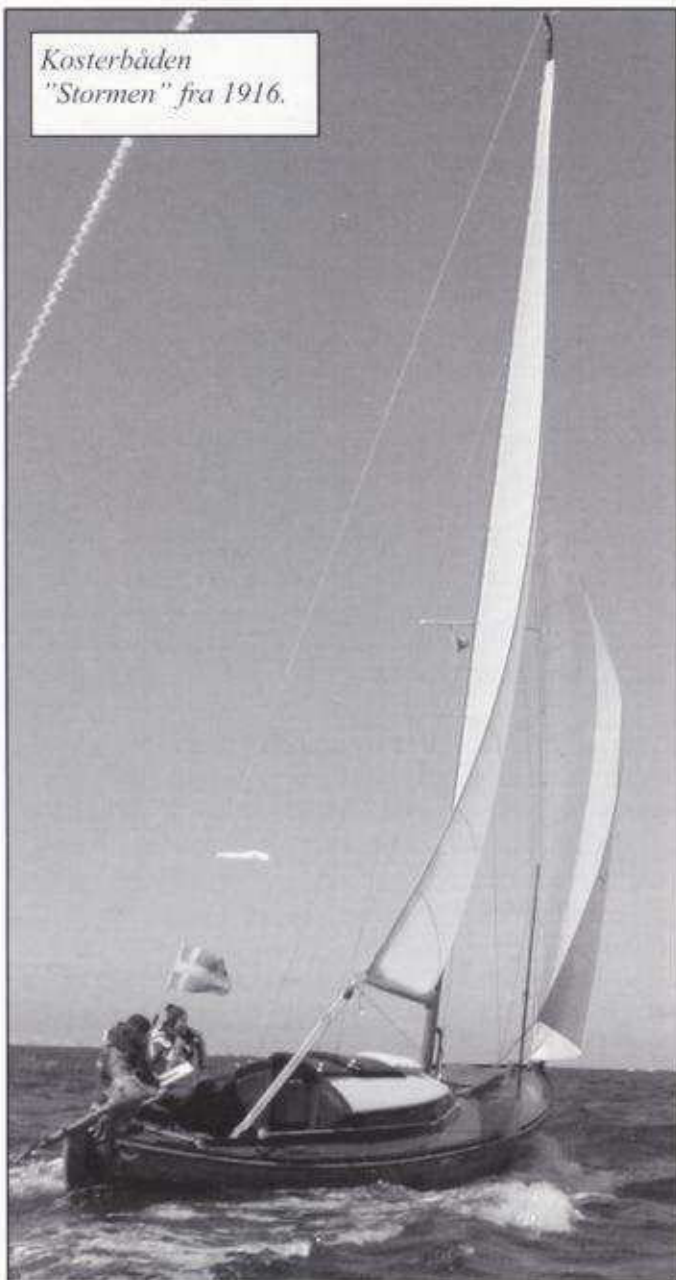
Søndag den 9. juli kl. 11.30 går det løs igen mod Fiskebäckskil. Vinden er nu frisk til hård fra sydvest, den perfekte retning, men på kortere strækninger skal der krydses bravt. Vi har klogelig skiftet krydsge-nu-a-en med en krydsfok og skummer lystigt af sted, tan-gerer gårdsdagens rekord på 6,8 knob og overhaler K 6'eren Lasse-Maja. Forude har vi "Stormen", et kle-nodie af en koster fra 1916, men den når vi ikke, før vi når dagens destination. Her pakker vi os nydeligt sammen i lag på lag med os inderst og tre af de små udenpå. Tak for det fortræffelige cockpittelt, der sik-rer os privatliv for natten. Men foreløbig har privatliv ikke første prioritet. Der er arrangeret traditionel jazz på kajen, og Inger synger med bandet. Vi siver op i

byen, der er om muligt endnu mere pyntelig, end sid-ste gang vi var her i Attila. Om aftenen er der reserve-ret borde i restauranten, hvor vi indtager et lukullisk og hundedyrt fiskemåltid. Der kan ses VM-finale på en lille skærm oppe ved baren, uden lyd. Frankrig spiller mod Italien, og her gælder generationskløften, idet alle de små rødder holder med Italien, mens vi mere astadige hepper på Frankrig. Ak, Zidane får det røde kort, og Italien vinder i straffesparkskonkurren-cen. Aftenen går med besøg på bådene, mere musik og dans osv. Til køjs ved midnat.

Mandag den 10. juli. Hele natten har vinden hylet i riggen, og vi har hørt hæftige byger tromme på dæk-ket. To af de gamle gubber er kørt tilbage til Framnäs for at hente endnu en af de små K6'ere, og vi tænker med gru på deres sejlads om natten i den vind. Da vi får øjne ved 7-tiden er de ankommet, men det har væ-ret en tuff tur, kun for fok og med vindstød op til 23 m/s. Den dag bliver vi liggende i havn.

Tirsdag den 11. juli purres alle kl. 5.30, idet vejrud-sigten lover de gunstigste forhold tidlig på dagen. Det lykkes faktisk hele eskadren at komme af sted 7.20, og for jævn til frisk sydvestlig vind bruser vi af sted. Gustav har taget hyre på en af de små både hos selve-ste eskadrechefen, Ingemar, og hans kone, Anne, så Katalin og jeg må klare os selv. I susende fart går det mod Sotekanalen, hvor sejlene må stryges. Vel nord af kanalen kan der sættes sejl igen og farten genopta-ges. Det har småregnet et par timer, men pludselig sætter det for alvor ind med styrtregn. Som sædvan-ligt får vi ikke regntøj på i tide, så der forestår et stør-re tørrearbejde, da vi når frem til Hamburgsund og hele eskadren har puttet sig side om side lige nord for linjefærgen. Gustav kommer om bord og kan berette, at eskadrechefens båd er mere utæt end vores, hvilket dog ikke afholder ham fra at erklære, at han umuligt kan sove i sin overskyllede køje på Abalone. Det går

Kosterbåden
"Stormen" fra 1916.

endda.

Onsdag den 12. juli er der skippermøde på kajen kl. 11. Der er en del betænkelige miner, og der spørges flittigt til de danske farvandsudsigter, der tilsyneladende nyder højere status blandt svenskerne end de svenske. I dag skal vi til dels over åbent hav til Nordkoster, og der er lovet sydvestlig vind styrke 8-13. For de små K6'ere er det ret meget og navnlig for dem, der bliver slæbt. De vil så vidt muligt blive indenskærs og gå til Tanumstrand og derfra i morgen komme til Koster. Man kan se, det rykker i Ingemar for at komme til Koster, og i hvert fald beslutter Stormen og vi at nå frem, koster hvad det vil. Så vi reber storsejlet og sætter stormfok og sætter af. Noget af sejladsen foregår indenskærs, men på lange stræk får vi direkte de store bølger fra Skagerak, anslået 4 meter signifikant bølgehøjde. Det er fantastisk flot sejlad, vi og Stormen følges nøje. Vi kan se Stormen forsvinde i bølgedale, så kun det øverste af storsejlet stikker op. De er forbløffende sødygtige, de små kostre. Også Hunni følger med som en korkprop, selv om man næsten ikke tør se bagud for at checke, hvordan det går.

Over telefonen aftaler vi at holde en pause i Havstensund for at slappe lidt af og aftale, hvad vi så gør. Havnen er jævnt kedelig og blæsende, og Nordkoster ligger kun et par timers sejlad væk, så vi bliver enige om at fortsætte. Og resten af turen bliver lige så flot, men til sidst, ved selve indsejlingen mellem de to kosterøer, bliver det ubehageligt. Det er som om vinden har taget sig sammen til en sidste kraftanstrengelse, så vi ligger fladt hen ad vandet, indtil sejlene stryges. Vi giver en trosse til Stormen, hvis påhængsmotor dårligt kan give styrefart, og når ind mellem øerne og fortøjer på siden af et ombygget vikingeskib, da de reservede pladser ikke er til at få øje på. Vi griller laks sammen med Stormens besætning og nyder, at vi

er nået frem til rejsens mål. Vi får at vide, at Ingemar og Anne forsøgte sig lidt senere i deres K6'er, men måtte vende om på grund af vejret. Det er en oplysning, som i høj grad styrker selvtilliden.

Torsdag den 13. juli er overliggedag. Vi spadserer ud til en lille bugt på den nordøstlige spids, hvor der er en udmærket badestrand. Vandet ser indbydende ud, men er hundekoldt. Kl. 17 dystre vi i minigolf med Sverige og Norge, og Danmark vinder skam. Så er der guidede tur op til det nyrestaurerede fyr, som viste sig at være fejlplaceret, da det i sin tid blev opført. Man havde glemt, at det ofte er tåget på disse kanter, men da tågen normalt lå lavt og fyret højt, kunne man ikke se lyset fra havets overflade. Fyret fik derfor lov til at forfalde. Men nu har en kreds af interesserede med Strömstad Kommune i spidsen fået det restaureret. Vi får lov at komme helt op og nyde den storslåede udsigt. Oslobåden pløjer sig frem i horisonten. Vi får at vide, at hvis fyrmesteren faldt i søvn på vagten, og et skib forliste p.g.a. hans power-napping, kostede det hans hoved. Altså i gamle dage. Der indtages lidt øst, oliven og rødvin deroppe, og Gustav iler i forvejen ned til havnen for at lave sin berømte pastasovs. Da den er sat til livs tørmer vi ind.

Fredag den 14. juli: Efter skippermøde bliver starten på den kombinerede eskadre – og kapsejls over til Strömstad udsat et par gange. Der afventes endnu et par kostre fra Strömstad, som er tilstrækkelig fanatiske til at tage turen både frem og tilbage samme dag. Eskadren består af Abelone og Stormen og en del andre kostre, som ikke var med i eskadren fra Framnäs. Resterne eller rettere sagt hovedparten af sidstnævnte eskadre forventes i løbet af dagen at nå Strömstad indenskærs fra Grebbestad. Ved 12.30 tiden kommer vi af sted. Vi har ikke kunnet komme af med Hunni og har den derfor med på slæb. Vinden er frisk øst nordøstlig, og vi har reb i storsejlet. Det er

nu så som så med den nye eskadresejls. De lokal-kendte begynder at piske derud af, straks vi har krydset startlinjen, og snart er de små krydsende spidser i det fjerne. Vi i Stormen og Abelone må først lige finde startlinjen overhovedet, før det kan begynde at gå nordpå, hvor vi skal runde et lille skær for derefter at gå ned mod Strömstad. Bemeldte lille skær er som forhekset; i over en time forsøger vi og Stormen fra vekslende vinkler at runde det, uden at det lykkes. Til sidst bliver vi enige om at opgive og humper for motor og flov medvind ind til havnen, hvor vi i løbet af aftenen får den nyttige information af vore Strömstad –"venner", at vi skulle have holdt os ganske tæt til skæret for at undgå at komme ud i en af de kraftigste modgående strømme i hele NV-Sverige. Tusind tak, det var da dejligt at vide. Inde på molen står den kendte kajakmand og grønlandsfarer, John Andersen, med sin kone, Susse, og vinker og fotograferer. De er efter aftale kommet herop og har parkeret bilen et eller andet sted for derfra at fortsætte i medbragte kajaker. Men også for dem havde vejret været for hårdt til at stikke over til Nordkoster. De er med til fælles grillaften for hele kosterfolket, der nu tæller over 50 personer. Det foregår ved SSS-klubhuset, der ligger på en lille holm ude for enden af en mole. Alle sidder på stenene, synger, drikker og nyder trubaduren, der optræder for os med alle de pragtfulde svenske viser.

Lørdag den 15. juli. Morgenmaden indtages i cockpit sammen med Susse og John, der har medbragt pulvergrød fra sine ekspeditioner. Med en god del rørsukker på toppen smager det rigtig godt og lægger en god bund for resten af dagen. Der skal nemlig sejles om kap, både i kosterbåde og andre veteranbåde. Ruten er et langt kryds til Sydkoster og derfra tilbage til Strömstad ca. 15 sm. Atter sakker vi og Stormen uhjælpeligt bagud. Jeg havde sat min lid til, at Abelone frigjort for Hunni ville flyve af sted, men jeg må

erkende, at Hunni gør ikke den store forskel. De små K 6'ere fræser af sted; vi begynder at forstå, at de faktisk udelukkende bruges til ræs, og det lidt inventar, de rummer, bliver da også omhyggeligt taget ud og anbragt på broen inden afgang. Men Stormen og vi har det som sædvanligt overordentlig hyggeligt i vores adstadige tempo. John og Susse er taget videre imens, og vi skal alle over til Furholmen til præmieuddeling og middag. Det første tager vanen tro alt for lang tid. Vi får naturligvis ikke det, der ligner en præmie, men bliver dog nævnt, fordi vi er kommet helt fra Danmark, og applausen er bragende. Vi sidder til bords med tre søde og kultiverede svenskere, som startede og endte kapsejlsadsen med forsmædeligt at gå på grund midt i havnen.

Søndag den 16. juli. I dag skal der sejles om Ægirskölden. Vinden er jævn til frisk. Ruten består af tre identiske heats med kryds fra startlinjen til top-

mærket, derfra til et afstandsmærke lidt væk og derfra læns tilbage til startlinjen. Vi bliver faktisk bedre og bedre. Blandt andet har vi nu virkelig fornøjelse af de nye selvsødende spil med tilhørende fundamenter, vi fik monteret i forbindelse med bådens klargøring. I alle tre heats slår vi Stormen med et par bådlængder og et par af de bageste K 6'ere, men da vi har et lidt højere mål, ender vi dog på en sidsteplads. Jeg prøver forgæves at overbevise Katalin om, at det vigtigste er ikke at vinde, men at deltage. Om aftenen er der igen præmieuddeling. Vi får en trøstpræmie, og begejstringen er igen overvældende over, at vi er kommet helt fra Danmark. Gustav, som er selskabets benjamin, udnævnes til en juvel og der er ikke grænser for forbrødringen. Om aftenen er der igen fælles grill; vinden blæser hårdt fra sydvest, så vi sidder i klubhuset, hvor stemningen stiger til nye højder. Gustav udfolder igen al sin origami-kunst og fremtryller en hel armada af papirbåde udstyret med hver sit fyrfads-

lys. Hver kosterbåd får en, og alle tramper ned på en bro efter mørkets frembrud for at søsætte dem. Desværre går lysene hurtigt ud i blæsten, men begejstringen vil ingen ende tage.

Mandag den 17. juli er vejret slået om. Vi vågner til en helt overskyet himmel og senere oven i købet en lille byge. Desværre er vinden ikke slået om, ej heller løjet, og da der samtidig er et vist håb om mere nordlige vinde i morgen, beslutter hovedparten af Framnäs-folkene at ligge over og gøre Strömstad i stedet. Det passer os udmærket.

Tirsdag den 18. juli. Vinden er gået i nord styrke 3-8 m/s. perfekt til at begynde hjemturen. Efter rørende afskedsscener på broen kaster vi los, sætter straks krydsgenua og storsejl og lænsjer i moderat fart sydpå. Bagude ser vi de små kostre nærme sig, og de overhaler os også lystigt en for en. Egentlig er det udmærket at have dem forude, så vi ved præcis, hvilken kurs vi

Kapsejls om Køsterpokalen

skal lægge. De vil dog kun til Hunnebostrand, men vi går videre gennem Sotekanalen. Lige inden den enorme bro, der forbinder Kungshamn med Smögen fortojer vi ved en lille, meget privat udseende bro, hvor en af bådene uhyre venligt forsikrer os om, at det går bra. Der findes oven i købet visse faciliteter, men der er herrelangt at gå ind til havnehelvedet i Smögen, men det hører sig lige som til.

Onsdag den 19. juli. Det forspring, vi fik i går, får vi grundigt sat over styr. Først kl. 12 kommer vi af sted, og da er de fleste eskadredeltagere allerede kommet forbi. Helt tilfældigt ser vi Stormen, minsandten, lægge sig efter os, og et par timer senere, da den flove, overvejende sydvestlige vind helt forsvinder og vi går for motor side om side, viser det sig, at de, i lighed med os, har tænkt sig Bassholmen som næste stop. Vi har åbenlyst svært ved at slippe hinanden. På turen lykkes det Stormen at fange tre makreller, som Gustav med stor ekspertise fileterer, så de kan grilles. Vi bidrager med jordbær. Strædet til Bassholmen er for-

tryllende. Vi genkender den bøj, vi blev jaget bort fra af en splitter hysterisk svensker en del år tilbage, da vi var her med Attila. På selve Bassholmen står tiden stille. Vi spadserer en aftenur ud til færene og nyder stilheden.

Torsdag den 20. juli. Vi står op til let modgående vind, sol osv. For motor går det østpå gennem det ekstremt snoede og sine steder uhyggeligt smalle løb. Pludselig dukker en af de store passagerbåde op bag et skær, på det værst tænkelige sted, forstås. Kun ved at sætte fuld skrue på undgås den truende kollision. Vi har overtalt Stormen til at gå med til Slussen, som vi erindrer som den mest svenske sommeridyl, som tænkes kan. På pensionatet er der gudskelov aftenunderholdning, og vi sidder ud over vandet i den blikstille nat og lytter til svenske viser af forfatteren Viveca Lärn, sipper øl og iagttager Gustavs små lysbåde drive ud over bugten. Inden da har vi om bord på Abelone med Stormens besætning indtaget hvidløgss-tegte kylligelår med kantareller, som vi købte i Hernan, hvor begge både lagde ind på vejen for at bunkre.

Fredag den 21. juli. Vi går for motor fra Slussen til Ulveöen, hvor vi tidligere har været på en skæg Café de Brazil, beliggende in the middle of nowhere nær Ljungskile. Desværre har caféen skiftet ejer, det er ikke mere den jordomsejlende fyr med den brasilianske kone og det maritime bibliotek og udvalget af kaffe er også blevet reduceret til fire. Så går vi for sejl, der krydses bravt og tanken om at nå helt til Astoll opgives. I stedet drejer vi ind til Stenungssund, hvor Stormen, som i dag virkelig er sejlet fra os, vinker os ind på en udmærket plads. På vejen er det min-sandten lykkedes Gustav at fange en alvorlig makrel, som han nu bruger en del tid på at rense og filetere, så skællene glinser overalt på båden. Den skal vi have i morgen; så Gustav får ikke selv glæde af den, idet

Stormen venligt har tilbudt at tage ham med hjem og køre ham til Göteborg, hvorfra han kan tage toget til København, for som han siger, han trænger til lidt ferie derhjemme! Dagen slutter med et pragtfuldt måltid på restaurant.

Lørdag den 22. juli. Stenungssund forlades kl. 11.30. Vi går sammen med Stormen for motor ud under broen, hvorefter den daglige kapsejlad begynder. Om det nu er, fordi Gustav har forladt os til fordel for Stormen, eller det er fordi Hunni trods alt bremser farten en del – hvorom alting er, er vi snart alvorligt sejlet agterud. Efter et par timer opgiver vi spøgen, de skal trods alt kun til Wallhamn, mens det for os gælder om at positionere os til at komme til Læsø. Så vi stryger fokken og når ved hjælp af den gode motor frem til Astoll, den sjove høje klippe tæt besat med huse, som man altid beundrer lige nord for Marstrand. Her finder vi en fantastisk god plads inderst i havnen; det er godt nok ikke en gæsteplads, og godt nok står vi fast på bunden et par timer i løbet af

Abelone vender hjem.

natten, men vi ligger helt for os selv og har fineste udsigt til den inderste del af havnen med de små fine træhuse. Byen er præcis så nuttet som set udefra; små gyder og trapper snor sig forvirrende rundt på hele øen, som man mageligt kan spadserere hele vejen rundt om på en halv time. Gustavs fine makrel tilberedes og nydes i cockpittet.

Søndag den 22. juli. Vi står tidlig op og er allerede af sted kl. 7.50. Vejret er noget diset. Vi går for motor ud forbi Marstrand, men vinden er svag syd vestlig, søen er forbløffende voldsom, og der er lagt op til mange timers ubehagelig sejlads til Læsø. Så vi tager en hurtig beslutning opgiver Læsø og drejer snuden indenskærs igen. Straks bliver sejladsen behagelig, og vi bevæger os stille og roligt sydpå mod Framnäs, hvor vi har planlagt at spise frokost. I det smalle løb inden Framnäs observerer vi et pudsigt lille skær, der grangiveligt ligner en stor sæl. Efter at vi har passeret det, drejer skæret hovedet og ser efter os. Efter et par timer og lidt forvirring vedrørende navigationen, finder vi den indsejling, vi leder efter; vi vil til Styrsö Tangen, hvor vi lægger os langs en mole. Der er en del uro på grund af for hurtigt sejlede motorbåde, men byen ser meget sød ud.

Mandag den 24. juli. DMI lover VNV i Kattegat, men da vi stævner ud lidt i 11, er vinden ret så sydlig. Vi går øst om Styrsö for at fortsætte skærgårdssejlad- sen længst muligt og søger endnu længere østpå for at undgå at krydse. Det meste af dagen går med vinden på tværs, men siden får vi et par irriterende timer med læns og voldsom rulning. Vores vage ambition om at gå til Varberg skrotes, og vi går ind i Bua havn. Det er nu tyndet betydeligt ud i sejlere, og vi må virkelig navigere for at finde indløbet. Til vor store fornøjelse passerer vi et par lave klipper, der er fuldstændig oversået med sæler.

Tirsdag den 25. juli. Ved 11 tiden går det løs igen ned langs Sveriges vestkyst. Der står stadig en grim gammel sø i Kattegat, som giver irriterende sejlads. Vi når til Glommen, som viser sig at være et yderst charmerende lille fiskerleje, oven i købet med en lille konsum, som vi når at besøge inden den lukker. Her er fin plads og et bord yderst på mølen, hvor middagen kan indtages, mens solen går ned over et nu aldeles fladt Kattegat.

Onsdag den 26. juli. De store trawlere, der drog på arbejde i går aften, vender hjem samtidigt. Vi skal lige have lidt blødt brød til formiddagskaffen og diesel til jerngenuaen. Det sidste afhandles ganske privat hos havnefogeden. Så går det mod Gilleleje. For storsejl og krydsgenua bruser vi over Kattegat. Kullen anes som en skygge i den middelmådige sigtbarhed. 10 timer efter afgang står vi ind i den velkendte Gilleleje havn og lægger os uden på en lille ålekvas fra 1911, som ejeren just har erhvervet og er berettiget tilfreds med. Jeg ser til min sorg, at Utzons smukke 55 m2 konstruktion, "Undine" fortsat og nu på 4. år står util- dækket på land og virker meget forsømt efter at den for ca. 5 år siden blev sat fuldstændig i stand.

Torsdag den 27. juli bliver vi i Gilleleje og besøger venner i nærheden og fredag den 28. juli, turens sidste dag, skal vi gerne nå hjem til Svanemøllen. Det øs- regner med sydøstlig vind. Af en eller anden grund er det næsten altid sådan, når vi skal hjem fra Helsingør. Det regner så meget, at jeg midt i det hele må over i Hunni for at læse den. Men det hjælper, for et øje- blik efter holder det op med at regne, vinden går i øst og vi får en herlig sejlads det sidste stykke til Svane- møllen, hvor Gustav og hans forældre venter for at hjælpe med tømning mv. af Abelone. Den helt igen- nem usædvanligt afvekslende og dejlige sommertur afsluttes med osso buco i Sundets restaurant.

* * *

*K 6'ere ved
kaj i
Strömstad*